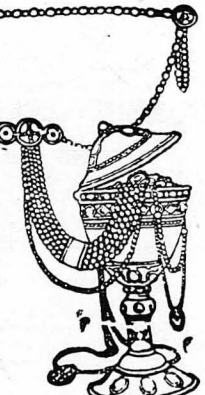

Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΖΩΗ Η ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΗ

Ο θάνατος της Σκλήρινας. Η ώραία Κιρκασιανή πριγκήπισσα. Νέοι έρωτες Κωνσταντίνου του Μονομάχου. Η κατάντια ένός ώραίου και ρωμάλεου ήγεμόνος. Τά μαρτύρια του και τό κέρι του. Η μανίς των δύο γραφών Αυτοκρατειών. Ο βασιλεύς διασκευάζει!... Ο ρόλος ένός γελωτοποιού. Η ζήλεια του και ή ματαιοδοξία του. Μιά άπόπειρα δολοφονίας του Κωνσταντίνου. Η κωμικοτραγική δίχη του γελωτοποιού. Η μεγαλοφύχια του Αυτοκράτορος. Ο θάνατος της Ζωής, του Κωνσταντίνου και της Θεοδώρας, κ.τ.λ.

VI

Ο Κωνσταντίνος ό Μονομάχος έμεινε πιστός στην άγαπημένη του Σκλήριανα μέχρι τέλους. Μά, έξαφνα, ή θούαία έννοσημένη μεγαλοπρέπεια τη Σκλήριανα και της έντοσης ένα ύπεροχο μνημείο, ζήτησε και πάλι να παρηγορηθή με τον έρωτα. Καί, άφου γνώρισε έτσι πολλές γυναίκες, έρωτευθηκε στο τέλος τρέλλα μία μικρούλα Κιρκασία πριγκήπισσα, ή οποία έμενε ως όμηρος στο Βυζάντιο. Η πριγκήπισσα αυτή δεν ήταν πολύ ώραία, μή είχε, όπως βεβαιώνει ό Ψελλός και οι άλλοι χρονικογράφοι της εποχής, λευκότατο δέρμα και μάτια άσπυργια. Από την ήμερα δε που ό Αυτοκράτορ την άντιέλαξε για πρώτη φορά, έγκατέλειψε προς χάριν της όλες τις άλλες φίλες του. Έδωσε και σ' αυτήν, όπως και στη Σκλήριανα, τον τίτλο της «Σεβαστής», της άπένεμης μεγάλης τιμής και της χαίρεις καθημερινώς πλούσια δώρα, για την άγορά των όποιων είχε ζξαντλήσει όλο τό δημόσιο θησαυρό του Βυζαντίου.

Μά ή έκλυτη αυτή Ζωή, μία Ζωή γεμάτη έρωτες και διασκευάσεις, είχε φθείρει τον Αυτοκράτορα. Δεν ήταν πάλι ώραίος, έννοστος και κομψός, όπως άλλοτε. Τώρα ύπεφερε τωμερά από τό στομάχι του και από ορμητικισμό. Η κρίσις που τον έβριαναν ήταν τόσο δυνατές και συχνές, ώστε δεν μπορούσε πια να κρατήσει στα χέρια του ούτε τό πιο έλαφρό άντικείμενο, τά δε πόδια του πονούσαν και είχαν κρατεί τόσο, ώστε ήταν άδύνατον πια να υποθασιάσουν τό κορμί του. Έτσι στο τέλος κατάνησε να μη σηκώνεται σχεδόν καθόλου από τό κρεβάτι του. Μά και σ' αυτό ύπεφερε τόσο, ώστε οι ύπηρέτα του άναγκαζόντουσαν κάθε λίγο να τον μετακινούν για ν' άνακουφίεται κάπως. Εκεί όπως βουν ό Μονομάχος προκαλούσε πραγματικά τον όκτο, ήταν όταν άναγκαζόταν να έμψανίζετα στις δημόσιες τελετές. Τον άνέβαζαν σ' ένα άλογο και τοποθετούσαν δεξιά του και άριστερά του δύο άλοκούς, έφίταν έπίσης, για να τον κρατούν σε ίσορροπία. Εφρόντιζαν δε από τους δρόμους, από τους όποιους θά περνούσε, ν' άφαιρούν από τό παραμικρό πετραδάκι, για να μη τον τινάζει τό άλόγο του. Έτσι ό Αυτοκράτορ προχωρούσε με τό πρόσωπο άλλοιωμένο από τους πόνους, άναπνεύοντας με δυσκολία και μη μπορούντας να συγκατήσει στα χέρια του τά ήνια! Προέτι όμως να δηλολογήσουμε, προς τιμήν του Κωνσταντίνου, ότι ύπέφερε όλους τους πόνους με θάρρος, και διατηρούσε πάντοτε τό θρος του χαμογελαστό και τό κέρι του άμειωτο. Έλεγε μάλιστα άσπτευόμενος ότι ό Θεός του είχε στείλει όλες αυτές τις άρρώστειες για να τον συγκατήσει από τά φλογερά πάθη του, που άρεσε δε να φιλοσοφή με τους πόνους του. Και όταν γινόταν κάπως καλύτερα, άμείως ζαναγιόριζε στις φιλενάδες του και ζαναγιόριζε τά γλένια του.

Κεντά στον άρρωστο Κωνσταντίνο ζούσαν και ή δυο γονές Αυτοκράτειρες, που είχαν γίνει σχεδόν μανιακές με τό πάροσμα των χρόνων. Η Ζωή περνούσε τον καιρό της κατασκευάζοντας άρώματα, κλεισμένη γεμάτη κλοκακι μέσα στα διαμερισμάτά της. Δεν έγκατέλειπε την άγαπημένη της αυτή άσβολία, παρά μόνο όταν έπήγαν να θυσιάσει επίσης προσφιλείς τις εικόνας και να τις ρωτήσει για τό μέλλον. Η Θεοδώρα πάλι, που ήταν πολύ φιλόλογη, περνούσε τις ώρες της μετρώνας και ζαναμετρώνας τά χρηματά της, που τά είχε καταχωνιασμένα μέσα σε κιβώτια, και μη ένδιαφερομένη για τίποτε άλλο, εκτός από τή θρησκεία. Κοντά σ' αυτές ζούσαν ή έννοσήμενες και οι έννοσώ-

μενοι του Αυτοκράτορος, οι όποιοι δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να διασκευάζουν, προσπαθώντας έτσι να διασκευάσουν και τον Κωνσταντίνο!

Ο Κωνσταντίνος, πράγματι, ήταν ένας άνθρωπος που ήθελε ενδιαφέρει να γελιά. «Όταν οι ύποτροφοί του ήθελαν να τον κάνουν να ενδιαφερθή για κάποια σπουδαία ζήτημα, ό μόνος τρόπος για να προσελκύουν την προσοχή του σ' αυτό, ήταν ν' άρχίσουν τή σχετικά τους εισηγήσει με κάποια άστεία!... Οι σοβαροί άνθρωποι του ήταν άντιπαθητικοί, ένύ, άπειραντίας, οι γελωτοποιοί τον ένθουσίαζαν. Ένας άπ' αυτούς μάλιστα τον είχε γοητεύσει τόσο, ώστε ό Αυτοκράτορ του είχε άπονείσει τον τίτλο του πριγκίπτος, του έπείρεσε να μπεινι ή άποσιδητήθε όρα στα διαμερισμάτά του και να τον άσπάζετα άκόμα και στο χέλιη. Μαρούσε μάλιστα να τον ζυνάη κι' από τον ύπνο του για να του διηγήται εύθιμες ιστορίες.

Επίσης είχε ελευθέρα την έσοδο στους γενοκωνίτες τον Αυτοκρατειών, τις όποιες διασκεδάσε κι' αυτές με τ' άστεία του. Ο γελωτοποιός αυτός έπλεθε φανταστικές έρωτικές ιστορίες εις βάρος της άγιής Θεοδώρας, τις ζήσεις όμως τόσο κοινά, ώστε και ή ίδια γελούσε μαζί του! Μονάχα οι σοβαροί άνθρωποι ύπέφεραν κάπως έξ αιτίας του, μά και αυτοί, για να ενχαριστούν τον Αυτοκράτορα, έκαναν πως γελούσαν. «Είμαστε ύποχρεωμένοι να γελώμε — γράφει ό Ψελλός με κάποιο παρόνομο — σ τ η σ τ ι μ η π ο υ έ π ρ ε ρ ε μ α λ λ ο ν ν α κ λ α ι μ ε λ...»

Μά τό πιο διασκευαστικό άπ' όλη αυτή την ιστορία εντε ότι ό γελωτοποιός αυτός έρωτεύθηκε με πάθος τή μικρή Κιρκασία πριγκήπισσα, την έννοσημένη του Αυτοκράτορος, και ότι εκείνη αυτοκοιμήθηκε κάπως στο άσθημά του!

Από δω και λέρα όμως τά πράγματα άρχισαν να παίρνουν σοβαρότερο χαρακτήρα. Μεθυσμένος από τις έπιτυχιες του απέξ ό γελωτοποιός, ζηλευόντας τον Αυτοκράτορα, τον όποιο θεωρούσε άντίζηλό του στην Κιρκασία, σέφτηκε να τον δολοφονήσει και να... καταλάβη αυτός τή θέση του! Μά δεν έπρόκειμα να πραγματοποιήσει τό σχέδιό του, γιατί ένα βράδυ που έσκόπευε να διαπράξη τή δολοφονία, τον συνέλαβαν να παραφυλάη μπρος στην πόρτα του αυτοκρατορικού θαλάμου, κρατώντας ένα έχειροδίπο στα χέρια. Άμέσως την άλλη μέρα έτακτο δικαστήριο συγκεροτήθη ύπό την προεδρία του Αυτοκράτορος για να τον δικάσει.

Μόλις όμως ό Κωνσταντίνος είδε τον άγαπημένο του γελωτοποιό ύποσυσθεμένο, συγκινήθηκε έξαιρετικά, δάκρυα του ήθσαν από μάτια και έλε:

— «Μά λύστε τον λοιπόν αυτόν άνθρωπο!... Υποφέρει ή ψυχή μου, καθώς τον βλέπω έτσι...»

Έπειτα έρωτησε με γλαυπότητα τον έννοχο τόν είχε κάνει ν' αποπειραθή να τον δολοφονήσει. Αυτός τότε του έξηγήσε ότι ή άφορη που τον παρεκίνησε στην άπειρά του, ήταν ή άκατανίκητη έπιθυμία του να φρονήσει κι' αυτός τά εστολίδια του Αυτοκράτορος και να καθήσει στο θρόνο!... Μόλις άκουσε την δηλολογία αυτή ό Κωνσταντίνος, άρχισε να γελιά και διάτεξε να ικανοποιηθ ή άμείως ή έπιθυμία του γελωτοποιού του. Τον έντυσαν λοιπόν στην Αυτοκράτορα και τον έβαλαν να καθήσει στην αυτοκρατορική θέση, από την όποια σπράθηκε ό ίδιος ό Κωνσταντίνος. Τότε ό Αυτοκράτορ του έλε:

— Βλέπεις, σου φόρεσα τό σέμμα στο κεφάλι κή την αυτοκρατορική πορφόρα και σε κάθισα στο θρόνο μου. Τώρα, ζαναγέλασε μου κ' έσύ, όπως μου ζαναγέλασες άλλοτε... Πάρε πάλι τό πρόσχαρο θρος σου...

Ακούοντας τά λόγια αυτά και αυτοί άκόμη

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :
Η ρωμανικές περιπέτειες του περιφήμου Βασιλεύς του Βουλγαροκτόνου.
ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΦΛΟΓΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΧΙΛΙΑ-ΔΥΟ

ΜΙΚΡΑ, ΤΕΡΠΝΑ Κ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ

Ο Θεός και οι Έλληνες.

Επειδή οι διάφοροι λαοί παρονοούντο κάθε τόσο στο Θεό, ο Υψιστος, για να θέσει τέρατα στις διαμαρτυρίες των, προσκάλεσε μία μέρα τους μετρώδες στην πύλη του Παραδείσου για να του ζητήσουν ό,τι θέλουν.

Οι Άγγλοι ζήτησαν μπακαλιά και ροσιμάφι, οι Γερμανοί καλά Πανεπιστήμια και άρθρων ματιά, οι Γεωργοί μακαρόνια και σίτη και έξιξής.

Όταν ήθε επί τέλους και η σειρά των Έλλήνων, ο Θεός τους ρώτησε:

- Εσείς τι θέλετε;
- Ωραίο ουρανό και καλό κλίμα, απάντησαν εκείνοι.
- Θα το έχετε. Τι άλλο θέλετε ακόμα;
- Και καλό κρασί.
- Θα το έχετε κι' αυτό. Μήπως θέλετε κι' άλλα τίποτα;
- Θέλουμε και καλή Κυβέρνηση.
- Ω! φώναξε ο Θεός με θυμό. Σάν πάρα πολλά μου ζητάτε κι' είναι καμωρά να μ' αφήσετε ήσυχο...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια έκλεισε άδοκτα την πύλη του Παραδείσου. Γι' αυτό οι Έλληνες δεν θα μπορούσαν ν' άποκτήσουν ποτέ μία Κυβέρνηση της προκοπής.

ΣΗΜ. ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ: Αυτό λέει ο μύθος, φυσικά. 'Ας μη μάς πάρουν λοιπόν για πολιτικογράφους και κομματιζόμενους Θεός φυλάξει!

Ένας μελισσοφάγος... νοσοκόμος.

Σχετικά με την αλληλεγγύη που δείχνουν άνωταταξί τους τα πουλιά σε όρα ανάγκη, κάποιος Γάλλος έπιστήμων διηγείται την ακόλουθη χαρακτηριστική ιστορία:

Μία σ' ένα μεγάλο κλουβί ύπηχαν μεταξύ των άλλων πουλιών και δύο μελισσοφάγοι. Ο ένας απ' αυτούς μία μέρα ταξάδωκε μ' ένα μεγαλύτερο πουλί, το οποίο τον ένιωσε, του μάδησε τα φτερά και του έσπασε τη μία φτερούγα. Η πάλη των δύο πουλιών είχε γίνει κάτω στο έδαφος κι' ο πληρωμένος, στην κατάσταση που βρισκόταν, δεν μπορούσε ν' άνεξη στη φωλιά. Τότε ο άλλος μελισσοφάγος, αφού συνέτρεξε όπωσ μπορούσε τον τραυματία, τον έσκέπασε με τις φτερούγες του κι' άγρύπνησε από πάνω του ως την ανίξη. Η συγκινητική αυτή σκηνή εξεκολούθησε να γίνεται επί οχτώ ήμερες συνεχώς, μέχρις ότου ο πληρωμένος και ο μαρμερός μελισσοφάγος έγινε καλά!

οι διαστάσι δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τα γέλια τους και έτσι η σπουδία αυτή διχη τελείωσε με τη συμφιλίωση του Αυτοκράτορος και του άγαπημένου του γελοιστού.

... Ένθαρονόεις από την άτιμωρησία αυτή, ο γελοιοποιός έξεκολούθησε να έρωτοτροπή με την έννοιαμένη του Αυτοκράτορος. Μπρός σε όλη την Άδλη, μπρός στα ίδια τα μάτια του χυριου του, της άπειθης χαούγεια και της έκανε νοήματα. Μά ο Κωνσταντίνος γελοισέ με δά' αυτά κι' έλεγε στον Ψελλό, που τον είχε ίπαιγγό του:

«Κύτταξε τον τό δυστυχισμένο!... Την αγαλαία πάνα και τα παβήματά του δεν τού έβγαν μαθημάτα!»

Στις 1050, σε ηλικία έβδομηχτα δυό χρόνων, η Ζωή ή Πορφυρογέννητη απέθανε. Ο Κωνσταντίνος ο Μονομάχος, ο αδελφός της, όχι μόνο την έκλαψε όσο μπορούσε, αλλά, θέλοντας ακόμα να την κατατάξη μεταξύ των άγιων, άρχισε να... έπινη και να διαδίδη καταλλήλως διάφορα θαύματα, που γινόνταναν επάνω στον τάφο της!... Μα αυτό ήταν πολύ κι' επειδή έπληξε φόβος έξεγέρσεως του κλήρου, ο Μονομάχος δεν έπέμεινε στην άγιασμή της γυναίκας αυτής, που είχε σκανδαλίσει το Βυζάντιο με τους έρωτάς της και τους γάμους της. Τότε κι' αυτός παρηγορήθηκε για το θάνατό της με νέους έρωτάς, τους τελευταίους του. Έπειτα όμως από λίγον καιρό άποτραβήχθηκε στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου, όπου και πέθανε στις 11 Ιανουαρίου 1055.

Μετά ένα χρόνο πέθανε και η άδελφή της Ζωής, η Θεοδώρα, η οποία είχε αναλάβει την αυτοκρατορία μετά το θάνατο της άδελφής της και του σφεύγου της, ο δέ θάνατος του Βυζαντίου περιήλθε πιά στους Κομνηνούς.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Το άνακτορικό Μουσείο του Λονδίνου εινε ένα από τα πλουσιώτερα του κόσμου. Φυλάσσονται σ' αυτό άντικείμενα αξίσις έκαιοντόδων έκαιοντιμιριών λιθών.

— Μεταξύ των άλλων ύπάγχει εκεί κι' ένα χρυσό παγώνι, άδαιαντοκόλλητο, η αξία του όποιου ύπολογίζεται σε 125.000 λίρες στερελίνες.

— Τό κομμάτι τή έπενήσαν πρώτοι οι άρχαίοι Αιγύπτιοι, Σύριοι και Βαβυλώνιοι, μεταχειρίζόμενοι άντ' αυτών άρχικώς τή κοιούσινα των διαφόρων καρπών.

— Οι Ίνδοι επίσης, κατά τους άρχαιολογικούς χρόνους, μετεχειρίζοντο ως κομμάτι τή... μάτια των ψαριών!...

— Τα πρώτα ξύλινα κομμάτι άρχισαν να τή κατασκευάζουν οι άρχαίοι Σίνοι.

— Ένας Άγγλος στατιστικολόγος ύποστηρίζει ότι ό κάθε άνθρωπος καταναλώνει ήμερησίως πέντε δλόκληρα λετά για τή κοιούσινα και ξεκομύσιμα των ένδυμάτων του.

— Ένας άνθρωπος έπομένως που έζησε 50 χρόνια, άσολήθηκε σ' όλη του τη ζωή με τό κοιούσιμα και τό ξεκομύσιμα των ρούχων του δυό δλόκληρους μήνες!...

— Τό μεγαλύτερο έργοστάσιο του κόσμου, πρό του Εξορκταικού πολέμου, ήταν τού Κρούτι, κατασκευής πυροβόλων. Άπασχολούσε 35.000 έργατες.

— Σήμερα εινε τού Αμερικανού Βασιλέως τών αυτοκράτητων Φρόντ, στο όποιο έργάζονταν 26.000 έργατες.

— Πρό ήμερών στο Ζωολογικό Κήρο της Γένονας έλαβε χώρα μία ζωοκοταργική σκηνή.

— Ένας πύθων κατάγε ένα βάτραχο ζωντανό!

— Χύτερα όμως από λίγες στιγμές άκουσε, έαρκαία, κόσσιμα κι' έννοιωσε κάτι να χοροπητά στο στομάχι του!

— Έξοργώθηκε τότε και χτυπώντας άπεγνωσιμένα την ουρά του στα κάγκελα τού κλουβιού του, έπροκάλεσε τήν προσοχή των κυριών. Τότε αυτοί του έδωσαν δραστικά έμετικά κι' έτσι σε λίγο ξεράσε το βάτραχο ζωντανό!...

— Ένας ύπομονητικός Άγγλος στατιστικολόγος ύπέλογισε ότι μία γυναίκα, που ζή 70 χρόνια, διαθέτει 245 ήμερες μπροστά στον καθρέφτη της!...

— Τό μεγαλύτερο βιβλίο του κόσμου βρισκεται στο Μουσείο της Φλωρεντίας. Τό μέρος του εινε έξ ποδών, τό πλάτος του τεσσάρων και ζυγίζει 85 όνιδες!

— Από όλα τή ζωα, μονον ό έλέφας και η φάλαινα έχουν βαρύτερο έγκέφαλό από τόν άνθρωπο.

— Οι έχιόνες δεν κλεινον ποτέ τή μάτια τους. Ούτε όταν κοιούνται, ούτε ακόμα όταν ψαφάν. Αυτό δέ συμβαινει γιατί δεν έχουν βλεφαρίδες.

— Η πρώτη έρμενος στη Γαλλία έξεδούθη τό 1605, στη Γερμανία τό 1615, στην Άγγλία τό 1622, στην Αμερική τό 1690 και στη Ρωσία τό 1703.

— Στο λιμάνι της Νέας Υόρκης καταπέλουν κάθε μήνα 12—13 χιλιάδες έμπορικά και έπιδατικά πλοία.

— Από όλες τής διώφρες του κόσμου, τή περισσότερο διούδια τή εισπράττει η διώφρη τού Σουές. Κάθε πέντε χρόνια ύπολογίζεται ότι κερδίζει τόσα χρήματα, όσα έτοιμους δλόκληρη η κατασκευή της.

— Στο Χόλλυγουντ ένα αυτοκίνητο αναλογεί πρός πέντε άθια. Στη Νέα Υόρκη πρός 60, στο Σικάγο πρός 75, στο Παρίσι πρός 115, στο Λονδίνο πρός 150, στο Βερολίνο πρός 175, στη Ρώμη πρός 185 και στην Αθήνα... πρός 30!... — Αν λιώθηκε έπ' όρα μας διο σ πληθυσμός της άνόχεται σε 500.000 κατοίκους και τή κικλοφορούσινα αυτοκίνητα σε 20.000.

— Στη Γαλλία η Ασφαλιστικές Έταιρίες εισπράττουν 101.400 έκαιοντιμια φράγκα του χρόνου!

— Ο διάσημος κομμώσ Σαρλό έχει ασφαλίσει τή πόδια του για 100.000 δολάρια, ο δέ περίφημος Πολωνός πιαστικός Παντερόσκου έχει ασφαλίσει τή διατέλιά του για 25.000 δολάρια.

— Η αναλογία μεταξύ άνδρών και γυναικών σε όρισμένες χώρες εινε η εξής: Στη Γερμανία 1026 γυναίκες επί 1000 άνδρών, στη Ρωσία 1400 γυναίκες επί 1000 άνδρών, στην Αμερική 1100 γυναίκες επί 1000 άνδρών και στη Γαλλία 1095 γυναίκες επί 1000 άνδρών.

— Ένας Γερμανός φυσιοδίφης ύπέλογισε ότι μία μύγα που γεννιέται στις 15 Απριλίου, μπορεί μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου τού ίδιου έτους να άποκτήση 855 τρισεκατομμύρια απογόνους!

— Σύμφωνα με μ' η τελευταία άπογραφή οι έπιπαινοί του Πεκίνου άφέρνουνται σε 300.000!...

